

ganske denne Opfattelse. Jeg kan meget vel se, at der er noget tiltalende derved. Nu vil den enkelte Forsikring komme til at bære saa og saa stort et Tillæg, som har til Formaal at dække Anskaffelsesomkostningerne, og Regnskabet er særskilt for hver enkelt Forsikring. Men skal Ordningen være fuldstændig rationel, maa der jo være Raad til at anvende de 30 pCt. til Afskrivning paa Anskaffelsesomkostningerne. Hvorvidt dette er muligt, ser jeg ikke i Stand til paa egen Haand at afgøre, men det er af Aktuarer, hvis Kyndighed er anerkendt, idet de er anerkendte af Forsikringsraadet, overfor mig gjort gældende, at det ikke forholder sig saaledes i Almindelighed. Gaar man ud fra de normale, gennemsnitlige Forhold ved Selskaberne her i Landet, skal det stille sig saaledes, at mere end 70 pCt. gaar med til Administrationen — saadan maa man vel kunne udtrykke det — og ikke 30 pCt. blive tilovers til Dækning af Anskaffelsesomkostningerne. Hvorvidt dette er Tilfældet, skal jeg, som sagt, ikke kunne afgøre, men Spørgsmaalet deler i alt Fald de sagkyndige Aktuarer, og jeg skal derfor henstille, at ogsaa dette undersøges nærmere. Det er jo et Punkt, som maa siges at være ret essentielt. Naar man vil tale om Metodens Korrekthed og tekniske Fuldkommenhed, maa det i alt Fald være et Punkt af stor Interesse; thi hvis man accepterer de 30 pCt., men der ikke er 30 pCt. tilovers til Formaalet, maa man lide paa andre Ting, ellers vil Selskabet komme paa den forkerte Side. Man maa da — hvad man maaske ogsaa kan, men saa synes rigtignok det teknisk smukke at falde bort — lide paa, at der er Indtægtskilder i Form af Underdødelighed, Rentefortjeneste og lign., hvorved man kan dække det Underskud, der fremkommer.

Paa den anden Side kan jeg med hele mit Syn paa Sagen slet ikke se, at den nuværende Metode er saa uheldig. Det, det i Realiteten kommer an paa, er dog, at Selskabet overhovedet kan betale med sine forskelligartede Indtægter, og naar man ræsonnerer saaledes: saa og saa meget er der givet ud; det kan vi ikke betale i det Aar, i hvilket Udgiften er afholdt, men vi amortiserer Beløbet, vi afskriver det i Løbet af 5 eller 6 Aar, forekommer der mig slet ikke at være noget irrationelt i dette Ræsonnement; saa er man af med den Udgift. Naar jeg ser hen til, hvorledes Regnskabet føres i andre Forretninger, synes dette ogsaa at svare meget godt der-

til. Det afgørende vil for mig være, om man kan godtgøre, at det er aldeles nødvendigt for ikke at frembringe Kalamiteter paa Forsikringens Omraade at strække sig videre end hidtil med Hensyn til den tilladelige Mangel i Forsikringsfonden.

Den anden af de Paragraffer, som vedrører Selskabernes økonomiske Forhold, er § 17, der giver Forskrifter angaaende Reservefonden. Den ser meget videnskabelig og lærd ud. Reservefonden skal staa i et vist Forhold til Forsikringsfonden og i vist Forhold til den tegnede Forsikringssum. Men det betyder jo ikke saa meget. Hvad der betyder noget, er, om Selskaberne er i Stand til at lægge noget hen. Det, at man deler sine Penge i forskellige Fonds, gør jo ikke Formuen større. Pointen er det, at naar man har henlagt, hvad man skal henlægge til Forsikringsfonden, og man da har noget tilovers udover, hvad der skal udbetales som Overskud af Selskabet, kan man lægge det hen; man kunde ogsaa benytte en anden Metode, f. Eks. bruge det til yderligere Afskrivning paa det uafskrevne Aktiv, det vilde i Virkeligheden i enhver Henseende ligesaa klart udtrykke det reelle Forhold. Man har hidtil forlangt en Sikkerheds- eller Reservefond paa 5 pCt. af Forsikringsfonden og 1 pCt. af Forsikringssummen. Landstinget har nedsat disse Beløb til henholdsvis $3\frac{3}{4}$ og $\frac{3}{4}$ pCt., men det er ikke væsentligt, om man kræver det ene eller det andet. Grundspørgsmaalet er dette, om man forlanger, at Selskabet ikke maa udbetale, hvad det tjener; saa længe det har uafskrevne Erhvervelsesomkostninger, saa længe det altsaa i Virkeligheden ikke har svaret til, hvad Loven foreskriver, der først og fremmest skal tilsvares, den Formue, som fremkommer ved Anvendelse af Nettometodens Regler. Man kunde derfor ligesaa godt bestemme, at hvad der tjenes over 5 pCt., burde, saa længe der er en Mangel, afskrives ekstraordinært for at afhjælpe denne Mangel. Det vilde i alt Fald gøre Forholdet simplet for den læge Betragtning, og denne bør ogsaa have nogen Berettigelse selv i saadanne Spørgsmaal; thi naar det kommer til Stykket, er alle de, for hvis Skyld Loven gives, Lægfolk, og det turde være meget ønskeligt, at disse forstaa Lovens Regler. Landstinget har her vedtaget en Ændring, som er af ikke ringe Interesse. Efter det oprindelige Lovforslag kunde Reservefonden bruges saavel til at dække Underskud som til at supplere Udbyttet; men efter det foreliggende Lovforslag kan